

HỒI 101

Hậu Sơn Kỳ Phùng

Nhã thất không cần lớn, hoa thơm không cần nhiều. Hai gã bước tới trước cánh cửa bên trên có treo tấm biển đề ba chữ “An Lạc Ổ”, trong lòng bất giác dâng lên một cảm giác an tĩnh, yên bình. Trên cây cột đối diện với cửa ra vào có treo một đôi liễn, bên trên viết: “Chiều nghi điệu cầm, mộ nghi cổ sắt, cự vũ thích chí, tân vũ sơ lai”. Tự thể phóng khoáng xuất trần, đường bút mạnh mẽ có lực. Gian đại sảnh bên dưới được bài trí theo kiểu tứ diện sảnh, thông qua cách bài trí các bồn hoa và cửa sổ che lấp đi vẻ nguy hiểm của vách núi phía sau, đi vào bên trong sảnh có thể thấy thấy trần thiết không hề hoa lệ, nhưng lại hết sức u nhã tự nhiên. Ở góc phòng có một cầu thang bằng gỗ lim thông lên tầng trên.

Thanh âm lúc nãy lại vang lên: “Hai vị mời lên đây!”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liếc mắt nhìn nhau, đoạn bước lên bậc thang đi lên. Tầng trên dùng bình phong chia làm hai gian nhỏ, một bên bày bàn ghế, bên kia có lẽ là nơi chủ nhân nghỉ ngơi. Lúc này đang có một người đứng trước cửa sổ, mặt hướng ra ngoài. Chỉ nghe người đó nhẹ giọng nói: “Hai vị tiểu huynh đệ, mời ngồi xuống nếm thử Lục Quả Dịch của lão phu ngâm xem sao”.

Hai gã giờ mới phát giác trên bàn có bày bình nhỏ và mấy chén rượu, mùi hương thoang thoảng bay lên. Dưới ánh sáng của hai ngọn cung đăng, ngoại trừ bàn ghế ra thì cũng chỉ có mấy thứ gia cụ cần thiết, tất cả đều được đóng bằng gỗ soan, khí phái cổ nhã cao quý. Lão nhân này rất cao, tuy hai gã không nhìn thấy được dung nhan của lão, song thân hình còn cao hơn cả Từ Tử Lăng, thêm vào bộ trường bào rộng thùng thình, khiến cho lão có một khí thế trầm ổn như một trái núi sừng sững. Hai gã nghĩ đến thân phận của mình, đưa mắt nhìn mỹ tửu trên bàn, đang chưa biết phải làm sao thì lão nhân đã thở dài náo nuột: “Uống đi! Có rượu mà say, đời người có được mấy độ chứ?”.

Ngữ khí của lão mang theo một vẻ u uất âm trầm, khiến người ta cảm thấy lão nhất định đã từng có một đoạn quá khứ đau thương. Khấu Trọng đẩy nhẹ Từ Tử Lăng một cái, bước tới ngồi xuống trước. Cả hai gã đều hết sức cẩn thận, động tác nhẹ nhàng như sợ bất

cứ tiếng động nào mình gây ra cũng sẽ phá vỡ sự yên lặng thánh khiết của nơi đây. Tiếng thác đổ ào ào vẫn ẩn ước vang lên đằng xa. Khấu Trọng nhắc bình rượu lên, rót đầy ba chén, gã thấy lão nhân vẫn không có động tĩnh gì, bèn tự mình cầm lấy một chén, rồi đưa cho Từ Tử Lăng một chén. Rượu vào đến cổ họng, mùi vị đậm đà, êm dịu, hiếm có nhất là mùi hương tuy nồng nhưng rất hài hoà, khiến cho dư vị kéo dài mãi không dứt.

Lão nhân chậm rãi nói: "Rượu này dùng sáu loại quả tươi là thạch lựu, nho, hạnh tử, sơn trà, thanh mai, dưa ử thành, phải qua các công đoạn như chọn quả, rửa sạch, ngâm nước, cắt nhỏ, bỏ hạt, tẩm ướp, lọc nước, lên men, điều vị, lọc lại, sau đó cô đọng mới thành. Nhưng muốn uống được thì còn phải cho vào thùng gỗ, chôn sâu dưới đất thêm ba năm nữa, mùi vị chắc là không đến nỗi chứ?".

Khấu Trọng gật đầu tán thưởng: "Lão trượng đúng là bậc hành gia trong nghề nấu rượu, cách làm lại rất có sáng ý!".

Lão nhân trầm mặc hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng nói: "Lão phu cư ngụ ở đây đã gần ba mươi năm, ngoại trừ Thương Tú Tuần ra, trước giờ chưa có người nào dám đến chỗ này cả. Hai người nhất định là người mới đến rồi!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe lão nói vậy lập tức biết mình đã vi phạm cấm kỵ, liền vội vàng nói: "Lương phó quản gia không hề nói với chúng tôi về nơi này, làm phiền đến sự thanh tu của tiền bối, tôi...".

Lão nhân ngắt lời gã nói: "Các người có khấu âm Dương Châu, chuyện này thật lạ, mục trường xưa nay rất ít khi dùng người ngoài, các người tới đây làm gì vậy?".

Từ Tử Lăng liền giải thích một lượt. Tới giờ bọn gã vẫn chưa hiểu rõ được thân phận của lão nhân và quan hệ của lão với mục trường này, song có thể khẳng định một điều rằng lão là một cao thủ tiền bối cao thâm khó dò. Khấu Trọng không nén nổi tò mò buột miệng thốt: "Tiền bối thật sự ba mươi năm nay chưa từng rời khỏi đây sao?".

Lão nhân cười ha hả nói: "Đương nhiên là không phải vậy, ba mươi năm nay, tuy nói là ta cư trú ở An Lạc Ổ này, nhưng thời gian ở bên ngoài thì nhiều, thời gian ở đây thì ít, lần này gặp được hai người, cũng có thể nói là một duyên phận hiếm có, mọi người gặp nhau cũng không dễ!".

Nói dứt lời thì từ từ quay người lại, đối diện với hai gã. Đó là một gương mặt hết sức đặc biệt với hai hàng lông mày vừa đen vừa rậm kéo dài đến tận mang tai, bên dưới là cặp mắt ung sáng rực, khóe miệng và dưới mắt đầy những nếp nhăn, khiến cho hai gã cảm thấy

lão có một vẻ không màng thế sự, mệt mỏi và thương cảm lạ thường. Lão có một chiếc mũi thẳng, cao, thêm vào cặp môi tự nhiên toát lên ngạo khí, gương mặt thon dài thanh tú, giống như là một vị vương hầu quý tộc đã từng được hưởng mọi phú quý vinh hoa trên đời, nhưng giờ tâm đã nguội lạnh như tro tàn, không còn muốn liên quan gì đến chuyện đời nữa vậy.

Mục quang lão chậm rãi quét lên người hai gã, mỉm cười nói: "Có biết tại sao một người không lý sự đời như ta lại gọi hai người lên đây gặp mặt hay không?".

Hai gã hoang mang lắc đầu. Lão nhân lộ ra biểu tình như vừa lao lực quá độ, chậm rãi ngồi xuống, nhắc chén Lục Quả Dịch lên uống cạn, cười khổ nói: "Nếu không phải có thứ này kéo dài tính mạng, hôm nay e rằng không gặp được hai người rồi".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe mà tròn mắt nhìn nhau không hiểu. Từ Tử Lăng buột miệng hỏi: "Tiền bối đã thọ thương?".

Lão nhân gật đầu nói: "Là vết thương của ba mươi năm về trước, Thiên Ma Công của yêu phụ đó tuy tà công nổi tiếng trong thiên hạ, nhưng cũng không lấy nổi mạng ta, bị ta lợi dụng địa hình chạy xa ngàn dặm, ẩn trốn ở nơi này".

Lão thở dài một tiếng rồi nói tiếp: "Ba mươi năm nay, ta đã dồn hết cả tinh thần vào nơi đây, kiến tạo viên lâm này, nếu không có sự kỳ thác về mặt tinh thần này, chỉ sợ sớm đã về nơi chín suối từ lâu rồi. Thế nhưng mấy ngày nay ta cứ không ngừng nhớ đến những chuyện đã qua, thương thế bắt đầu có dấu hiệu tái phát, chỉ sợ lão phu không sống được mấy ngày nữa".

Khấu Trọng thở hắt ra một tiếng: "Yêu phụ kia là ai thế?".

Lão nhân ngưng thần nhìn gã hồi lâu, rồi lại đảo mắt qua nhìn Từ Tử Lăng, nói lảng sang chuyện khác: "Kỳ thực ta sớm đã thấy hai người rồi, thậm chí còn nghe trộm hai người nói chuyện nữa, đúng là hai đứa trẻ rất đáng yêu!"

Hai gã nghe mà tròn mắt há miệng. Từ Tử Lăng hỏi: "Tiền bối đã gặp chúng tôi ở đâu vậy?".

Lão nhân điềm tĩnh nói: "Còn nhớ thôn làng bỏ hoang đó không? Chính là nơi mà Trác Nhượng bị ám toán đến nỗi thua mất cả mạng đó".

Hai gã nhớ đến làn khói bếp kỳ lạ ấy, cùng lúc biến sắc thốt lên: "Thì ra là người!".

Lão nhân tuy đã vạch trần thân phận của hai gã, song thần thái vẫn từ hòa như cũ, mỉm cười nói: "Đây chính là nguyên nhân mà ta mời hai người lên đây, chỉ cần xem việc các

người có thể thu liễm toàn bộ thần khí, thậm chí có thể giấu được cả Tú Tuần, là ta đã biết công lực các người đã tiến bộ rất nhiều so với trước đây. Khấu tiểu huynh đệ, Từ tiểu huynh đệ, hai người có thể nói cho ta biết tại sao lại chịu khuất thân đến đây làm đầu bếp vậy?”.

Hai gã đều cảm thấy lúng túng, cũng may thấy thần thái của lão thân thiện dễ gần, cũng không tiện giấu diếm, bèn đem chuyện hiểu lầm kể ra cho lão, đương nhiên là không nói tới chuyện Khấu Trọng vì để ý tới tác dụng của mục trường trong đại nghiệp tranh bá thiên hạ của gã nên mới tới đây, chỉ nói là vì tránh né cừu gia đuổi theo mà thôi.

Lão nhân cũng không hề tỏ vẻ tin hay không tin, chỉ trầm ngâm một lúc rồi nói: “Trong tứ đại chấp sự của Phi Mã Mục Trường, tài trí võ công của Liễu Tông Đạo đều có thể xếp vào hàng đệ nhất, chiếu lý thì y tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện sắp xếp nhân sự trong trù phòng, có khả năng là y đã nhìn thấy thứ khác của các người, theo ta thấy chắc là ngoại hình và tư chất hơn người của các người đấy!”.

Từ Tử Lăng cung kính hỏi: “Tiền bối nhất định là nhân vật đỉnh đỉnh đại danh trong giang hồ, không biết có thể cho bọn vãn bối biết cao danh quý tính hay không?”.

Khoé miệng lão nhân nở một nụ cười kiểu ngạo, chậm rãi nói: “Dù là Ninh Đạo Kỳ gặp lão phu cũng phải cung kính gọi một tiếng Lão sư phụ! Ôi! Như vậy thì đã làm sao chứ? Cuối cùng không phải vẫn phải nuốt hận trong tay yêu phụ đó hay sao?”.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng chau mày suy nghĩ, không thể nào nhớ ra có nhân vật tiền bối nào họ Lỗ. Khấu Trọng không tiện hỏi thẳng, bèn hỏi lảng sang chuyện khác: “Yêu phụ đó rốt cuộc là ai vậy?”.

Lão nhân uốn thẳng lưng lên, nhướng cao đôi mày, ánh mắt sắc bén lộ ra sát khí lạnh lùng, gằn giọng nói: “Hai người có từng nghe đến Âm Quý Phái chưa?” Hai gã cùng lúc buột miệng thốt: “Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên!”.

Lần này thì đến lượt lão nhân ngạc nhiên thốt lên: “Các người thật không đơn giản, không ngờ biết được yêu nữ này! Hừ, bình sinh ta đã làm ra hai chuyện hối hận cả đời, một trong hai chuyện đó chính là đã yêu phải nữ nhân đó. Thật không ngờ Lỗ Diệu Tử này tự phụ bình sinh, lại liên tiếp sai lầm. Tạo hóa trêu người, hừ ta còn lời gì để nói nữa chứ?”.

Hai gã chỉ thấy cái tên Lỗ Diệu Tử hết sức quen thuộc, nghĩ ngợi hồi lâu mới sức nhớ ra là Trầm Lạc Nhạn đã từng nhắc đến ông ta, còn nói ông ta chính là thiên hạ đệ nhất xảo công, tấm lưới quái dị của nàng chính là món đồ chơi của lão tạo ra. Chẳng trách mà mỗi ngọn cây, mỗi hòn đá đều được bố trí hết sức xảo diệu, thì ra là đằng sau có bàn tay của lão

sắp đặt. Song mục Lỗ Diêu Tử lấp lánh ánh lệ, cúi đầu không nói gì. Chợt thấy lao lắc đầu trầm ngâm, thấp giọng nói: “Các người về ngủ đi! Ngày mai nếu rảnh rồi thì đến đây, ta còn chuyện muốn nói với các người!”.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngủ chưa được hai canh giờ, thì đã bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Tiểu Quyên ở bên ngoài gọi vọng vào: “Hai vị tiểu sư phụ mau dậy đi! Trời sáng bánh rồi!”.

Hai gã bực tức bò dậy, Từ Tử Lăng bị Khấu Trọng đẩy ra mở cửa. Tiểu Quyên nhảy vào nhướn mày nói: “Hai người làm sao vậy, mặc nguyên y phục giờ lên giường đi ngủ, mau thay để người ta đem đi giặt được không? Hai vị đại tướng quân?”.

Khấu Trọng chớp chớp mắt, lim dim mắt ngồi xuống nói: “Ngủ thêm một chút không được sao?”.

Tiểu Quyên chống nạnh quát: “Trường chủ muốn gặp hai người, còn không mau tắm rửa thay đồ đi”.

Từ Tử Lăng ngồi xuống một góc, gượng cười nói: “Không tắm có phải cũng phạm gia quy hay không?”.

Tiểu Quyên giậm chân nói: “Các người còn như vậy, người ta sẽ mặc kệ đấy”.

Khấu Trọng nhảy dựng lên, hai tay đặt hờ lên vai ả, cười xoa nói: “Tiểu Quyên tử xin bớt giận, không biết nhà tắm ở hướng nào vậy? Đông, tây, nam hay là bắc? Phải đi bao nhiêu đường thì mới tới được? Chúng tôi lập tức đi nhanh về nhanh là được rồi!”.

Tiểu Quyên vốn định vênh mặt lên, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được bật cười khúc khích, đảo cặp mắt xinh xắn mấy lượt rồi nhăn mũi nói: “Đừng đứng gần thế, người hôi lắm!”.

Khấu Trọng cười phá lên, lùi lại một bước, thuận tay đón lấy bộ y phục Từ Tử Lăng đưa cho, lẩm bẩm biện bạch: “Hôi thì cũng có nhiều loại hôi, ta đây là loại hôi tốt nhất đó!”.

Tiểu Quyên bật cười bước ra ngoài, còn hai gã thì vội vội vàng vàng chạy theo sau. Hôm nay thời tiết rất đẹp, ngoài sân đang có một vị lão bộc đang quét lá rụng, khắp nơi đều có thể thấy người qua kẻ lại. Ba nữ tử trẻ tuổi đang hái hoa cắt cỏ dùng tay dùng ánh mắt tò mò ngược nhìn hai gã.

Khấu Trọng ghé miệng vào tai Tiểu Quyên hỏi: "Có biết tại sao trường chủ lại muốn gặp chúng tôi không?".

Tiểu Quyên lắc đầu đáp: "Người ta làm sao biết được, là Phức đại tỷ bảo ta tới tìm hai người mà".

Khấu Trọng lùi lại bên cạnh Từ Tử Lăng, cười hì hì nói: "Có lẽ vì người anh tuần quá đấy!".

Tiểu Quyên đột nhiên dừng bước, quay đầu lại lườm hai gã, dẩu môi lên nói: "Các người đang nói gì đó? Nhất định là đang nói xấu trường chủ rồi đúng không?".

Hai gã không ngờ ả lại phản ứng mãnh liệt như vậy, giật mình đánh thót. Từ Tử Lăng vội nói: "Tiểu Quyên tỷ hiểu lầm rồi, Tiểu Ninh chỉ nói có lẽ là trường chủ cảm thấy hôm qua giáo huấn chúng tôi còn chưa đủ, thế nên hôm nay mới gọi đến để tiếp tục dạy bảo thôi".

Tiểu Quyên tỏ vẻ bán tín bán nghi, nghiêm mặt nói: "Nhớ cho kỹ, hai người không được nói bất cứ điều gì bất kính với trường chủ, bằng không thì không ai cứu nổi các người đâu".

Hai gã vội vàng gật đầu vâng dạ. Tiểu Quyên lại hạ giọng nói tiếp: "Nếu các người mà dám nói xấu sau lưng trường chủ, sau này người ta sẽ không thêm để ý các người nữa".

oOo

Khi Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến bên ngoài Phi Mã Hiên nơi Thương Tú Tuần xử lý sự vụ, vị trường chủ xinh đẹp này đang nói chuyện với đại quản gia Thương Chấn và tứ đại tuần sứ bao gồm cả Liễu Tông Đạo. Bên ngoài hiên còn có hơn mười người khác đang đứng hầu, phó quản gia Lương Khiêm và Lan Cô cũng ở trong số này. Chúng nhân thấy Tiểu Quyên dẫn theo hai gã tới, đều lộ ra thần sắc chú ý. Lan Cô và một hán tử khác ghé đầu sát nhau, rõ ràng là đang nói về hai gã.

Một nữ tử thân hình đầy đặn, dung mạo đoan chính, tư thái mỹ lệ bước tới đón ba người, chau mày nói: “Tại sao lại đến muộn vậy? Lúc trường chủ hỏi đến, ta thật không biết phải làm sao nữa”.

Tiểu Quyên vội giải thích nguyên nhân, đoạn giới thiệu với hai gã: “Vị này chính là Phúc đại tử!”.

Hai gã vội vàng hành lễ, thầm khen tên tiểu tử Lạc Phương này quả thật điểm phúc không nhỏ, càng không ngờ nàng ta còn trẻ mà đã có địa vị cao ở trong Phi Mã Mục Trường này như vậy. Phúc đại tử đưa mắt nhìn hai gã dò xét một lượt, trong mắt lộ ra thần sắc ngạc nhiên, đang định nói gì thì một hán tử canh cửa đã xướng lên: “Truyền hai vị tiểu sư phụ!”.

Phúc đại tử vội thấp giọng dặn dò: “Đi theo ta, nói năng phải cẩn thận đấy!”.

Hai gã không khỏi cảm thấy hơi khẩn trương, lật đặt theo nàng đi vào bên trong. Bên trong đại sảnh bài trí toàn là những thứ gia cụ được điêu khắc tinh tế, ở giữa có đặt ba chiếc ghế lớn có khảm vân thạch, hai bên đông tây đặt hai chiếc ghế lớn, lưng ghế cũng được khảm vân thạch, phối hợp với trà kỷ, bình hoa tạo nên một khí thế trang nghiêm vô cùng.

Thương Tú Tuần nửa nằm nửa ngồi trên ghế, ăn mặc như nam nhi, còn đội một chiếc mũ che mái tóc dài mượt mà, có điều thế nào cũng không thể che mờ được dung mạo thiên sinh lệ chất của nàng. Đại quản gia Thương Chấn ngồi trên chiếc ghế đầu tiên bên tay phải của nàng, người ngồi thứ hai là Liễu Tông Đạo, hai vị chấp sự còn lại thì ngồi ở bên phía đối diện.

Ba người lùi lại nhường đường cho một vị lão đầu đi từ bên trong ra rồi Phúc đại tử mới cúi mình thi lễ nói: “Hai vị tiểu sư phụ đã tới!” Tiếp đó lại thấp giọng nói với hai gã: “Hai người là người mới, không được bước qua cánh cửa này!”.

Hai gã đành đứng bên ngoài hành lễ, cảm thấy vô cùng khó chịu. Thương Tú Tuần đang cúi đầu uống trà, Thương Chấn thì đang ngửa mặt nhả khói thuốc, Liễu Tông Đạo nghe Phúc đại tử nói thì mỉm cười, còn ánh mắt của ba vị chấp sự còn lại thì đều nhìn chằm chằm vào hai gã.

Con mắt duy nhất của Liễu Tông Đạo sáng bừng lên, mỉm cười nói: “Có phải đi đường mệt mỏi, không dậy nổi hay không?”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là kẻ cơ trí, biết y đang nói giúp cho mình, vội vàng gật đầu đáp phải. Liễu Tông Đạo nhân lúc Thương Tú Tuần đang uống trà, giới thiệu ba vị chấp sự khác cho hai gã. Đại chấp sự Lương Trị thân hình ngũ đoản, tuổi ước chừng ngoài

bốn mươi, trên cằm có một bộ râu đen nhánh rất đẹp, song mục lấp lánh hữu thần, thái dương huyết gồ cao, chỉ nhìn bề ngoài đã biết ngay là một hảo thủ kiếm luyện nội ngoại công phu. Tam chấp sự Đào Thúc Thịnh là một trung niên tráng hán cao lớn, nhưng đôi mắt lại không khác gì mắt sơn dương, khiến cho tướng mạo của y trở nên rất đáng ghét. Ngược lại tứ chấp sự Ngô Triệu Nhữ lại hết sức anh tuấn, làn da trắng ngần như nữ nhi, nhưng khi so sánh với khí chất đặc biệt của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, thì y lập tức trở nên tục khí phi thường. Phản ứng của cả ba người đều rất lạnh nhạt, cơ hồ như chỉ vì nể mặt Liễu Tông Đạo nên mới miễn cưỡng gật đầu đáp lễ với hai gã vậy.

Thương Tú Tuần đặt chén trà xuống, thuận tay cầm một vật giống như quyển sổ mở ra đọc lướt, hỏi băng quơ: "Ngoài việc làm bánh ra, các người còn biết làm thứ gì nữa?"

Tất cả mọi người bao gồm cả Phúc đại tỷ và Liễu Tông Đạo đều ngớ người ngạc nhiên, không ngờ vị trường chủ trước nay luôn tinh minh hơn người này lại vì hai gã đến chỉ để hỏi chuyện vụn vặt như thế.

Khấu Trọng cung kính đáp: "Thứ gì cũng biết một chút".

Tam chấp sự Đào Thúc Thịnh tức giận quát: "Xuẩn tài! Trường chủ muốn hỏi ngoại trừ làm bánh ra, các người còn có tuyệt nghệ gì khác nữa không?"

Ngô Triệu Nhữ cũng cười cười chế giễu: "Biết đâu bọn chúng thứ gì cũng có chút tuyệt nghệ thì sao?"

Từ Tử Lăng thì không sao, chứ Khấu Trọng thì chỉ hận không thể nhảy lên kéo hai kẻ này ra tấn cho một trận, nhưng trước mắt gã chỉ có thể cố nuốt cơn giận này xuống mà thôi. Thương Tú Tuần vẫn chuyên chú vào quyển sổ, cơ hồ không hề nghe thấy những người khác nói gì, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: "Hôm nay có quý khách đến từ miền Bắc, người phương Bắc thích nhất là ăn thịt nướng, thịt hun, các người có biết làm không?"

Khấu Trọng gật đầu nói: "Thịt nướng thịt hun đều không có vấn đề, xin trường chủ cho biết nên làm loại thịt nào?"

Thương Tú Tuần thuận miệng đáp: "Làm thịt hun đi!"

Đại chấp sự Lương Trị ho khan một tiếng: "Không phải ta không tin các người, mà là thân phận của khách nhân lần này không phải tầm thường, lại là quý tộc thượng lưu, tự nhiên cũng rất chú trọng đến chuyện ẩm thực, chỉ cần đạo hành của các người trong mặt này kém một chút là sẽ trở thành múa búa trước cửa Lỗ Ban ngay, thế nên tốt nhất các người nên nói trước cho chúng ta nghe thủ pháp làm thịt hun thế nào đã".

Thương Tú Tuần cũng ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn hai gã gặt đầu nói: “Nói đúng lắm! Các người nói thử xem nào!”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết rõ bọn Lương Tri đang hoài nghi thân phận của mình, cũng may bọn gã là hàng thật giá thật, đích thực đã từng đi theo lão Trương đầu bếp học nghề. Chỉ nghe Từ Tử Lăng ung dung đáp: “Thịt hun khói quan trọng nhất là gia vị tẩm ướp, cần dùng lửa lớn nấu các thứ như hoa tiêu, quế, đinh hương, sa nhân, đậu khấu, đại táo, tỏi, gừng tươi, tương đậu phụ và tương ngọt để ướp, món ăn mới vừa có màu sắc đẹp, hương vị lại nồng đậm”.

Khấu Trọng tiếp lời: “Kế đó là thủ pháp hun thịt, đầu tiên phải chọn thử thịt tươi ngon, cho vào trong chảo trộn với các thứ gia vị, sau đó dùng khói gỗ tùng hun chín, đảm bảo da giòn thịt mềm, trong ngoài như một, béo mà không ngấy, nạc mà không giắt răng, mùi vị độc đáo lạ thường”.

Hai gã đều có khẩu tài, dùng từ lại linh hoạt sinh động, một xướng một họa, sinh động như đang có một đĩa thức ăn đang bốc khói nghi ngút bày trên bàn vậy. Đại quản gia Thương Chấn buông ống điều xuống, động dung nói: “Quả nhiên là có chân tài thực học, không phải là hạng lừa đảo bịp bợm”. Hai gã cười thầm trong bụng, đồng thanh thốt: “Đa tạ đại quản gia tán thưởng!”.

Thương Tú Tuần không tỏ thái độ gì, lại cúi đầu đọc cuốn sổ cầm trên tay, thờ ơ nói: “Tối nay ngoài trừ phụ trách món đó, hai người còn phải làm thêm mấy món điểm tâm ngọt nữa. Thôi, lui đi!”.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trở về nhà bếp, trong lòng đều cảm thấy dở khóc dở cười, thật chẳng ngờ Thương Tú Tuần tìm bọn gã đến chỉ vì một chuyện nhỏ như chiếc lông gà như thế. Có điều việc này lại có tác dụng phụ không ngờ, Lan Cô vì rõ thái độ của Thương Tú Tuần với hai gã, nên đã trở nên thân thiện hơn rất nhiều, sau khi hỏi rõ các thứ nguyên liệu mà hai gã cần, lập tức tất cả chạy đi thu xếp.

Khấu Trọng vò đầu suy nghĩ: “Người đến từ phương Bắc có gia thế hiển hách là ai nhỉ?”.

Từ Tử Lăng lau bầu tở vể không vừa ý: “Tốt nhất ngươi để ý ứng phó mấy món ăn tối nay đi. Tuy chúng ta biết cách làm thịt hun khói, nhưng dù có đem cả lão Trương đến đây cũng chưa chắc đã làm ra được thứ gì ăn được, nếu là người chưa từng ăn thịt hun khói bao giờ thì còn được, chứ muốn đám người quý tộc phương Bắc kia khen ngon, chỉ e là mơ mộng hão huyền mà thôi”. Sau đó lại như vẫn còn sợ hãi rùng mình nói: “Nghĩ lại mấy món bánh hôm qua là ta lại thấy đau đầu, ngươi mau nghĩ cách đi!”.

Khấu Trọng cười khố nói: “Ta cũng đang chờ ngươi nghĩ cách đây!”.

Hai gã mắt ngươi nhìn mắt ta, mắt ta nhìn mắt ngươi, cùng lúc sáng rực lên. Khấu Trọng chỉ Từ Tử Lăng nói: “Có phải ngươi nghĩ đến ông ấy không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Ông ấy là thiên hạ đệ nhất xảo tượng, lại kiến đa thức quảng, ít nhất cũng là đại hành gia ủ rượu, làm bánh, nấu ăn chắc cũng không kém đâu”.

Hai gã cùng lúc nhảy dựng lên vì mừng rỡ. Từ Tử Lăng kéo tay Khấu Trọng cười cười nói: “Ngươi ở đây ứng phó với Lan Cô, ta đi tìm lão nhân gia đó thỉnh giáo, có được không?”.

Từ Tử Lăng vừa mới đi khỏi, Lan Cô đã bước vào, chau mày hỏi: “Tiểu Tinh đi đâu rồi?”.

Khấu Trọng xoa xoa bụng, chỉ tay ra ngoài.

Lan Cô hiểu ý nói: “Các thức gia vị đã chuẩn bị đủ, nhưng thịt thì phải do hai người tự chọn lấy, có cần tìm thêm người giúp hay đổi một gian bếp rộng hơn không?”.

Khấu Trọng lập tức giờ kế hoãn binh: “Huynh đệ chúng tôi trước giờ luôn cùng tiến cùng lùi, chuyện gì cũng thương lượng với nhau, để đợi hấn giải quyết xong trở lại rồi mới quyết định sau cũng được. Hi! Nếu cần người giúp hay đổi phòng chúng tôi sẽ báo sau!”.

Lan Cô trừng mắt nhìn gã một cái, vốn định phát tác, nhưng lập tức nén được cơn giận, lẩm bẩm hai ba câu rồi bỏ đi. Không lâu sau thì có hai nam bộc nhân khênh vào một sọt các thứ gia vị hai gã cần, Khấu Trọng lập tức bận rộn luống cuống tay chân. Lúc này Lạc Phương lại đến tìm gã, hai người nói chuyện phiếm vài câu rồi Khấu Trọng hỏi: “Huynh có biết khách quý hôm nay là ai không?”.

Lạc Phương đáp: “Ta cũng không rõ lắm, có điều người này hiển nhiên có lai lịch rất lớn, nếu không trường chủ cũng không đích thân dẫn người đi đón thuyền đâu. Hai năm nay lúc nào cũng có người tới đây kết giao, song trường chủ chưa bao giờ trọng thị đối phương như lần này”.

Khấu Trọng thuận miệng hỏi tiếp: “Hiện giờ thiên hạ đại loạn, mục trường chúng ta lại có chiến mã để bán, tự nhiên người người đều muốn lấy lòng rồi”.

Lạc Phương kiều ngạo nói: “Đúng là như vậy. Nhưng cũng có một số kẻ không biết sống chết, muốn đến đây trộm cắp cướp đoạt, có điều bách tính sống ở trăm dặm gần đây đều là tử đệ của mục trường chúng ta, không có chuyện gì là giấu được chúng ta cả”.

Khấu Trọng lại thận theo khẩu khí của y hỏi tiếp: “Có kẻ nào mà to gan vậy chứ?”.

Lạc Phương gạt đầu nói: “Người có nghe qua dân gian gần đây truyền khẩu một bài về thế này không?” Nói đoạn y đằng hắng một tiếng rồi đọc: “Thốn thảo bất sinh Hương Bá Thiên, kê khuyến bất lưu Phòng Kiến Đỉnh, tiêu thổ thiên lý ngô Mao Táo, quỷ khốc thần hiệu Tào Ứng Long”.

Khấu Trọng hiểu ra nói: “Chính là tứ đại khẩu gì đó phải không?”.

Lạc Phương oán hận nói: “Chính là bốn tên quỷ hận thần ghét đó, bọn chúng đi khắp nơi cướp bóc, đi qua chỗ nào là chỗ ấy tan hoang thảm hại như có dịch châu chấu vừa tràn qua, gian dân, giết người, cướp của, không gì là không dám làm”.

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Chúng ta và Độc Bá Sơn Trang ở Cảnh Lăng trước nay luôn như môi với răng, tương trợ lẫn nhau, đã nhiều lần đánh cho chúng tan tành không còn manh giáp, từ lâu đã bị bọn chúng coi là cái gai trong mắt rồi. Nhưng gần đây bọn chúng đã bí mật kết minh, chuẩn bị dùng cách vây công cắt đứt sự liên hệ mật thiết giữa chúng ta với Cảnh Lăng, sau đó mới toàn lực tiêu diệt Độc Bá Sơn Trang... hừ... kẻ này thật là thâm độc!”.

Khấu Trọng lập tức hiểu ngay. Lực lượng của tứ đại khẩu tuy không thể ứng phó được cuộc chiến ở cả hai phía, nhưng khi hợp lại thì thừa đủ để dồn Cảnh Lăng và Phi Mã Mục Trường vào trùng vây, sau đó thì từng bước xâm chiếm những vùng phụ cận, khi đó thì viễn cảnh của Độc Bá Sơn Trang và Phi Mã Mục Trường e rằng không được lạc quan lắm, cho dù có đoạt được thắng lợi cuối cùng, thì nguyên khí cũng phải thương tổn rất lớn.

Gã lại hỏi tiếp: “Thực lực của đám tặc tử này thế nào?”.

Lạc Phương nói: “Trong tứ đại khẩu, nếu luận võ công thì Quỷ Khốc Thần Hiệu Tào Ứng Long là cao minh nhất, thủ hạ cũng đông nhất, lên tới ba vạn người, lại không ngừng chiêu nạp thêm người mới, mỗi ngày đều bành trướng thế lực. Hiện giờ bọn chúng đã chiếm quận Ba Đông ở cách đây trăm dặm về phía Tây Nam, thanh thế không ngừng tăng lên, ba đảng cướp kia đều coi y là thủ lĩnh”.

Lúc này Từ Tử Lăng đã trở lại, hưng phấn nói: "Lập tức khai công!".

Lạc Phương chào hỏi gã rồi nói: "Làm tốt vào, trường chủ trước giờ chưa từng trọng thị người nào làm ở trù phòng như các ngươi đâu. Nói không chừng sau này còn có thể trở thành huynh đệ với ta nữa đó. Thôi, ta không làm phiền các ngươi nữa!".

Đợi Lạc Phương đi khỏi, Khấu Trọng mới vui vẻ nói: "Có phải có cách rồi?".

Từ Tử Lăng cười hì hì: "Không những là có cách, mà còn là độc môn bí quyết của thiên hạ đệ nhất xảo tượng nữa, tạm thời chỉ học hai món, một là cá hun khói, một là kim hoa hương tô tuyết (tên bánh). Nào! Nấu ăn cần thời gian, mà thời gian của chúng ta thì không nhiều, vừa làm vừa nói, tối nay Trung nguyên song trù chúng ta sẽ đại triển thân thủ, dùng tuyệt kỹ chấn áp quần hùng, khiến cho người người phải tâm phục khẩu phục, như thế không hơn lấy võ công ra khuấy phục người khác hay sao?".

Khấu Trọng cũng cười theo nói: "Chuyện này đương nhiên rồi, tốt nhất là khiến cho Thương Tú Tuần ăn xong hiến thân cho Từ danh trù ngươi, như vậy thì thật là mỹ mãn! Hà...!".

Từ Tử Lăng thấy gã chết cũng không chịu đổi tính thì bực dọc nói: "Mau lên! Ở đây có một loại bảo bối gọi là Trường Giang Đao Ngư, Lỗ tiên sinh nói nếu trộn trứng, tương, và bột mì phết lên rồi đem hun, đảm bảo hương vị sẽ ngon đến mức người mù ăn vào cũng sáng mắt luôn! Mau lên nào, bớt mơ mộng tranh bá thiên hạ đi!".

oOo

Sau khi mọi thứ nguyên liệu đã chuẩn bị xong, hai gã bắt đầu bận rộn chế biến. Quá buổi hoàng hôn, cá hun khói và bánh đều đã làm xong. Hai gã giờ mới nhớ ra đã cả ngày không có hạt cơm vào bụng, liền không chút khách khí, mỗi gã cầm một con cá lên gặm ngon lành.

Khấu Trọng vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: "Không ngờ chúng ta lại làm ra món ăn ngon như vậy đấy! Chi bằng đến bá lão già đó làm sư phụ, xem xem còn có tuyệt nghệ gì có thể học được nữa không?".

Tiểu Quyên và Phúc đại tỷ lúc này đại giá quang lâm, thấy hai gã đang ăn vụng, liền trừng mắt quát: "Hai người thật to gan, dám ăn vụng cả đồ dùng để chiêu đãi quý khách!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: “Chúng tôi chỉ ném thử thôi mà! Chà... hình như món cá này vẫn hơi nhạt, đợi tôi thêm chút tương vào thử xem...”.

Nói đoạn gã lại cầm thêm một con cá nữa, giả như thêm chút tương lên rồi lại nhai nhồm nhoàm, cơ hồ như chẳng hề để ý đến lời tiểu Quyên vừa trách móc. Hai nữ nhân thấy vậy cũng chẳng biết làm sao, đành gắt lên: “Trường chủ có dặn lúc yến tiệc hai người phải đứng ở bên cạnh để thị hầu khách nhân, lúc cần thiết sẽ gọi ra để giới thiệu mỹ thực Giang Nam, có hiểu chưa?”.

Từ Tử Lăng vốn không thích chỗ náo nhiệt, hướng hồ lại bị người khác coi như nô bộc sai khiến, cố làm ra vẻ mệt mỏi nói: “Chúng tôi đã bận bịu cả ngày trời, toàn thân xương cốt như rã rời, có thể miễn cho trận này được không?”.

Tiểu Quyên cười cười nói: “Cái gì mà miễn mới không miễn, các người đi đánh trận chắc? Trường chủ coi trọng các người mới cho các người ra mổ mang kiến thức. Lời người đã nói chính là khuôn vàng thước ngọc, kẻ nào trái lệnh, chém không tha! Các người đã rõ chưa?”.

Phước đại tử cười ngọt ngào nói: “Trong mục trường này chẳng có ai lỳ kỳ cổ quái giống như các người cả, còn không mau bung đồ theo ta đến gặp trường chủ!”.

- o O o -